

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 6. maj 2018

Kirkedag: 5.s.e.påske/B

Tekst: Es 44,1-8; Rom 8,24-28; Joh 17,1-11

Salmer:

SK: 15 * 447 * 449 * 400 * 436

LL: 15 * 294 * 417 * 488 * 461,1 * 436

Som nævnt i indledningen, så er der i dag to emner i dagens prædiken. Sådant set kan de godt stå hver for sig, men de griber også uløseligt ind i hinanden. Det, der er Guds ord til os i dag, handler om bøn og kendskab.

Igen, som nævnt i indledningen, så er evangelieteksten et uddrag af det, vi kender som Jesu ypperstepræstelige bøn. En betegnelse fra billedet i GT og fra tempelgudstjenesten, at ypperstepræsten er mellemeleddet mellem Gud og mennesker. Ikke bare for at bringe soning, men også for at bede. Sådant møder vi f.eks. Moses i GT. Og sådant forstås også Jesu ypperstepræstelige gerning visse steder i NT. Dog er der den store forskel, at hvor det i templet og i GT kun var ypperstepræsten, der kunne træde frem for Gud, så kan vi alle nu tale direkte med Gud. Vi må alle stå i et direkte forhold til Gud, og vi står alle direkte og individuelt til ansvar for Gud Herren. Det er resultatet af påsken, Jesu død og opstandelse, og blev i den sammenhæng tydeliggjort derved, at forhænget i templet flængedes fra øverst til nederst. Det var Guds måde at vise på, at ingen skal stå mellem os og Gud. For der er én, der står mellem os, Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne. Herliggørelsen af Gud i Jesus er sat mellem os og Gud, for derved at åbne vejen for mennesker ind til Gud, og bringe Guds herlighed til mennesker, til det enkelte menneske. Derfor kan ethvert menneske bede til Gud.

Jesus er sand Gud og sandt menneske. Og på en meget forunderlig måde smelter det sammen i Jesu bøn. På en og samme tid er han mennesket, der beder til Gud og Guds sønnen, der beder for mennesket. Herved får vi i indblik ind i det store og uforklarlige mysterium, som treenigheden er. Det er spændende nok, men ikke det interessante i dag. Det interessante er Jesu bøn. Jesu bøn om det, der er hans opgave, og Jesu bøn for disciplene.

To ting slår mig i denne bøn. 1) Det ene er den helt utrolige inderlighed, som bønningen udstråler. Jesu beder ikke ”bare” til Gud om dette eller hint. Jesus taler med Gud Fader, med sin Fader. Jesus taler med Gud om livet. Hele tonen i bønningen udspringer af Jesu hjerte. Han taler/beder til Gud ud af sit hjerte. Det er ham vedkommende, vigtigt. Det ligger ham på sinde. Han er oprigtig i sin bekymring og omsorg for det forestående og for sine disciple. Og dét taler ham med Gud om.

Og 2) han taler til Guds hjerte. Jesus beder ikke som en undersåt, der har fået foretræde for majestæten og allernådigst og underdanigt må håbe på at blive hørt. Jesus taler ud af sit hjerte til Guds hjerte, snarere som barnet til faderen. Derfor bliver bønningen inderlig i gensidig og ret respekt og ære. Jesus ved, at han har ret til at tale til Gud, og han ved, at Gud vil høre ham. Han taler sin egen sag, og han taler disciplenes sag i lyset af Guds herlighed og frelsesvilje for mennesker, og han taler med Gud derom, og gør det ud af hjertet. Det er ikke som når en forsvarsadvokat taler anklagedes sag. Så tales der for anklagedes sag ud fra lovmæssige principper og regler og menneskeretslige hensyn som gør, at selv den mest bestialske forbryder har ret til at blive behandlet som et menneske og at blive behandlet retfærdigt. Hvad advokaten føler og selv tror om anklagede er sagen uvedkommende. Men sådan går Jesus

ikke ind og taler vores sag for Gud. Disciplenes og vores livs-sag ligger Jesus på sinde, går ham i hjertet, og han bringer den til Guds hjerte i inderlig samtale, inderlig i sin kærlighed både til Faderen og disciplene.

Det rammer mig, at det at være et kristent menneske, det er at se sig selv som emne, som noget, der rører Sønnens og Faderens hjerte. Gud vil ikke, at vi får Hans herlighed, fordi vi har fortjent den; men fordi Han elsker os og ved, at tager vi ikke imod den, så går vi fortabt. At være et kristent menneske er at være i Guds hjerte og være sig bevidst om det, og derfor også have Gud i sit eget hjerte. Inderligt fællesskab med Gud Fader, som vi ser det i Jesu og Faderens samtale i Jesu bøn.

Og så træder vi faktisk også ind i det andet tema for prædikenen, som er Guds ord til os i dag. Det inderlige fællesskab. Og her lige en advarsel. Det inderlige fællesskab skal ikke beskrives med følelsernes ord. Hvis det inderlige fællesskab også giver sig udslag i følelser, så er det en velsignet bonus; men sådan skåret helt ind til benet, så er udgangspunktet ikke følelser. Det inderlige fællesskab er kendetegnet ved hengivenhed, ære, ærbødighed og kærlighed i den forstand, at ens handlinger er bestemt af den andens behov. Inderligt fællesskab er også kendetegnet ved den gensidige afhængighed og hinandens nødvendighed. I det inderlige fællesskab behøver man ikke være bange for at blive latterliggjort eller hånet. Der bliver man taget alvorligt. I det inderlige fællesskab får man ikke nødvendigvis altid ret; men man har ret til at tale. Det inderlige fællesskab opnås kun, hvor man erkender hinandens nødvendighed for at kunne livet. Det inderlige fællesskab går fra hjerte til hjerte, hvor man kender hinanden. Og derved nåede vi frem til det at kende.

Nu er intet på jord jo himmelsk og perfekt. Og alligevel, så kender vi til det inderlige fællesskab også mellem mennesker, som vi kender. I et af de første kapitler i Bibelen fortælles om Adam og Eva. I vores nuværende Bibeloversættelse står der, at Adam lå med sin kone Eva, og hun blev gravid. Det er der jo ikke noget mærkeligt i. Det er sådan, langt de fleste mennesker bliver til, ved at en mand og en kvinde ligger sammen. Men hvad der egentlig ligger i fortællingen om Adam og Eva kommer væsentlig bedre til udtryk i den tidligere bibeloversættelse. En betydning, der er gået tabt i den mere moderne oversættelse, men som i sine gamle ord, måske alligevel ikke kommer frem, fordi det udtrykkes med ord, som vi ikke længere bruger. Tidligere hed det: Adam kendte sin hustru, og hun blev frugtsommelig. Adam kendte sin hustru.

Ja, selvfølgelig gjorde han det. Det er så indlysende en oplysning, som er totalt overflødig så meget mere som vi på det tidspunkt i Bibelen ikke har hørt om andre mennesker. Det vil jo være vildt underligt, hvis Adam og Eva mødte hinanden i Edens have og spurgte: Hvem i alverden er du? Men i Bibelens indlysende og overflødig oplysninger gemmer der sig ofte store åbenbaringer og betydninger. Sådan også i det at kende sin kone. Det handler ikke bare om sex og erotik. Det handler langt mere om forening. Det handler langt mere om at blive en enhed sammensmeltet i en gensidig og nødvendig helhed, hvor to jeg'er bliver til et vi. Den gensidige erkendelse af at behøve hinanden og ville hinanden, være hinanden nødvendige, være hinandens og gøre det helhjertet fra hjerte til hjerte, det skaber det inderlige fællesskab. Her bliver det, de to kommer med i sig selv, til noget helt nyt i deres fællesskab. Dét sker, når vi rigtig kender, i bibelsk forstand. Og det kan som i Adams og Evas situation, mellem mand og kone, blive til familieførøgelse, til hengivelse i ømhed og elskov, fordi der kan kendskab og inderligt fællesskab også blive kropslig. Så når du bliver

spurgt, om du kender naboens kone, hvis du er mand, så håber jeg ikke, at det er i bibelsk forstand, du kender hende.

Det er dét, der sker, når vi er i inderligt fællesskab med Gud og kender Gud. Da bliver det, vi kommer med til Guds, og det Gud kommer med, til vort. Der skabes noget nyt. Det er derfor, at det er så utroligt centralt, at det sker ved Jesu kors, ved hans død og opstandelse.

For det, vi bringer ind i kendskabet til Gud, er vores synd og skyld. Den tager Jesus på sig, og tager den dermed af os. Det Jesus kommer med er Guds nåde og det evige liv. Og det bliver vort i kendskabet og det inderlige fællesskab. Jesus siger det selv: det evige liv er, at de kender Faderen.

Kendskab, at kende, i bibelsk forstand, bringer os i inderligt fællesskab med Gud Herren. Det betyder, at det at være et kristent menneske handler om noget helt andet end at høre til i et folk eller en kultur, der har en masse middelalderkirker spredt rundt om i landet. Det er langt mere end den gængse opfattelse af kristendom som værende næstekærlighed og godhed mod dyrene, en opfattelse, der må grundes på en sammensmeltning af beretningen om den barmhjertige samaritaner og Noas ark. At være et kristent menneske er at vide om sig selv, at Guds hjerte og mit hjerte længes efter hinanden i et inderligt fællesskab omkring Jesus Kristus, og at give efter for den længsel og deri at kunne tale inderligt med Gud Herren om livet, her og nu og i sin evige udstrækning i Guds herlighed ved Jesus.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen